

8 Sporto įdomybės

Edmundas Tilvikas: „Pakilęs į kalno viršukalnę, užveriu rūpesčių duris“

« 1 Tarsi galime švesti naują gimtadienį. Anksčiau tokius dalykus stengdavomės slėpti, nulyti, niekam nepasakodavome... Gal dėl to, kad neprisišauktume nelaimės, o gal ir dėl to, kad nebaugintume artimųjų“, – garsiai svarstė daugiau nei 30 žygių į kalnus surengęs ir įvairių sudėtingų situacijų patyręs E. Tilvikas.

Jis pamena ir kitą nemalonių nuotykių, kai savaitę laiko kalnuose teko badauti.

„Mes kalnuose buvome pasidėję maisto atsargų. Kad nereikėtų kuprinėse su savimi taisyti, maistą buvome palikę tam tikroje vietoje. Ten buvo padėtas visos savaitės davinys“, – pabrėžė jis.

„Nusileidome pasiimti maisto, o jo – nebėra. Tiesiog sugraužė kalnų graužikai. Aš iš to žygio grįžau netekęs 12 kilogramų kūno masės, kiti žygio dalyviai taip pat prarado po 10-12 kilogramų. Namu grįžome lyg iš koncentracijos stovyklos“, – dabar su šypsena veide nemalonią istoriją prisiminė E. Tilvikas.

Charakterį išugdė sportas

Jis pasakojo, kad nuo mokyklos laikų buvo itin aktyvus vaikas, dalyvavo įvairiose mokyklos varžybose: kovojo futbolo, rankinio, krepšinio aikštelėse, taip pat mokyklos garbę gynė turizmo ir orientavimosi sporto varžybose. O būdamas maždaug penkiolikos pasuko į dziudo ir sambo imtynes ir – užsikabino.

„Už mane šiek tiek daugiau nei metais vyresnis brolis Jonas lankė saviginą ir dziudo imtynes. Pastebėjau, kad jis tapo toks tvirtas, drūtas, nebesirgo. Taigi, pamąsčiau, kad ir man reikia įsilieti į šį sportą. Brolis man buvo lyg pavyzdys, kad kantriai reikia siekti tikslų ir viskas pavyks. Didelę įtaką padarė ir treneris Mindaugas Raila. Jis įdiegė tai, kad visada reikia turėti tikslą ir jo siekti“, – pasakojo net penkių brolių šeimoje augęs E. Tilvikas.

Jis sambo treniruotes Klaipeidoje lankė iki tol, kol išvyko studijuoti į Vilnių. Vėliau institute išbandė ir trenerio amata – porą metų sambo treniruotes vedė studentams. Per tą laiką

Nusileidome pasiimti maisto, o jo – nebėra. Tiesiog sugraužė kalnų graužikai. Aš iš to žygio grįžau netekęs 12 kilogramų.

pasiekė pergalių Lietuvos jaunių ir jaunimo čempionatuose.

„Tapau ir jaunių čempionu, regis, ir jaunimo amžiaus grupės vicečempionu. Dabar tiksliai nebeprisakyčiau, bet viskas yra parašyta mano dienoraštyje. Reikėtų pasitikslinti. Būtent treneris Mindaugas Raila mums nuolat sakydavo, kad privalome rašyti savo treniruočių, varžybų

dienoraštį ir viską tiksliai planuoti. Treneris įkalė į galvą, kad niekada negalima pasiduoti“, – sakė pokalbininkas.

„Sportas išugdė tvirtą charakterį, įskiepijo kantrybės jausmą. Būtent šios savybės labai padeda kalnuose“, – akcentavo E. Tilvikas.

Atsidūrė kalnuose

E. Tilvikas po pirmo kurso

studijų Vilniuje išvažiavo žygin į kalnus, ir ta kelionė pakeitė jo gyvenimą.

„Tuometiniame Vilniaus inžineriniame statybos institute buvo turizmo klubas ir organizuodavo žygius. Nusprendžiau vykti ir aš. Galima sakyti, kalnai mane atitraukė nuo imtynių. Jie mane tarsi užbūrė. Vykome į Centrinį Tian Šanį Kirgizijos Respublikoje, prie Kinijos sienos. Kalnai ten – neįtikėtino grožio“, – akcentavo E. Tilvikas.

Vėliau jis ėmė skinti pergalės ir kalnų turizmo čempiona-

tuose.

„1985 metais TSRS kalnų turizmo čempionate su Algimanto Jucevičiaus vadovaujama grupe žygyje Centriniam Pamyre iškovojoje antrąją vietą, buvome apdovanoti sidabro medaliais. 1988 metais Centriniam Tian Šanyje, milžiniško Inilčekio ledyno rajone, kuris driekiasi palei Kirgizijos ir Kinijos sieną, su nedidele to paties A. Jucevičiaus vadovaujama 6 žmonių grupe įveikėme sunkiausią VI kategorijos žygį – TSRS kalnų turizmo čempionate iškovojoje bronzos medalius. Tuomet tai buvo vienas mažiausiai lankomų regionų, tad iškovoti trečiąją vietą buvo išties sudėtinga“, – pasakojo E. Tilvikas.

Po 1989 metų mūsų herojus ilgus žygius į kalnus iškeitė į trumpesnes išvykas – kopė į viršukalnes.

Griuvus TSRS, atsivėrė kiti regionai – Europos Alpės, Himalajai. Bet šie kopimai jau buvo brangesni, atsirado mokesčiai, licencijos. Atsirado agentūros, organizuojančios keliones į Alpes.

E. Tilvikui teko vadovauti net 6 grupėms kopiant į aukščiausią Vakarų Europos viršukalnę – Monblaną (aukštis – 4 807 m). Į šią viršukalnę įkopta keturis kartus – 2000, 2003, 2013, 2016 metais.

„2013 ir 2017 metais teko apsigręžti dėl oro sąlygų – į kalną ne visada galima įkopti, jis ne visada priima“, – pabrėžė E. Tilvikas.

Su užsidegimu jis pasakojo ir apie kitus savo kalnų nuotykius: „2004 metais įkopiau į Chan-Tengri viršukalnę (6 995 m.) Centriniam Tian Šanyje. 2008 metais įkopiau į aukščiausią savo kalną – Muztag Ata. Išvertus iš uigurų kalbos jo pavadinimas reiškia „ledo kalnų tėvas“. Tai viršukalnė Tibeto kalnyno šiaurės vakaruose, Sindziange, Kinijos teritorijoje. Aukštis – 7 546 m. Tai 43-ias pagal aukštį kalnas pasaulyje. Į jį įkopiau 2008 metais.

Po metų, 2009-aisiais, įkopta į aukštą ir gražią Korženevskajos viršukalnę Centriniam Pamyre (aukštis – 7 105 m) – laimėta 1 vieta Lietuvos alpinizmo čempionate aukštuminėje klasėje, taip pat Baltijos šalių (įkoptimų varžybų tarp Lietuvos, La-